

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. P.**
bytem P.
zastoupený Mgr. Danielem Tetzelm, advokátem
sídlem Mečíková 409, 252 42 Jesenice-Osnice

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2017 č. j. MHMP 1023960/2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru občansko správních agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 4. 2017 č. j. UMCP1 075564/2017. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

přestupku proti občanskému soužití úmyslným vyhrožováním újmou na zdraví podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), jehož se dopustil tím, že dne 10. 12. 2015 v době kolem 11.30 hod. v Praze 1, v ulici Jungmannova, ve vchodu do domu 32/25, v rámci konfliktu s manželou Š., kdy na sebe s F. Š. (dále též „poškozený“) vzájemně mířili zbraněmi, a to F. Š. na žalobce plynovou pistolí Walter L134807855 a žalobce na F. Š. pistolí zn. Glock 19, gen. 4, výrobní číslo YBR 393, ráže 9 mm Luger, po ukončení konfliktu Policií ČR již bez pistole vyhrožoval Františku Š., že pokud na něj příště vytáhne zbraň, „ustřelí mu palici.“ Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 500 Kč. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nepřezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v celém rozsahu ani v rozsahu námitek. Dále měl za to, že žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti. Napadené rozhodnutí proto považoval za nezákonné a nepřezkoumatelné. Byl toho názoru, že napadené rozhodnutí nebylo odůvodněno v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, což svědčí o libovůli žalovaného. Podle něj se žalovaný nevypořádal s námitkou, že správní orgán prvního stupně nerozhodoval na základě úplně a přesně zjištěného stavu věci, že rozhodoval v rozporu s ust. § 3 správního řádu, a že skutková zjištění správního orgánu prvního stupně neměla oporu v provedeném dokazování, v čemž spatřoval rozpor s ust. § 50 odst. 4 správního řádu. Poukázal na to, že žalovaný pominul skutečnost, že správní orgán prvního stupně posoudil jednání žalobce jako jednání spočívající v úmyslu vyhrožovat poškozenému, přestože z provedeného dokazování vyplynulo, že Městský soud v Praze v trestní věci dospěl k závěru, že motivem žalobce k pronesení předmětné věty bylo odrazení poškozeného od dalšího protiprávního jednání, přičemž předmětná věta nebyla způsobila vzbudit důvodnou obavu o zdraví poškozeného. Žalovaný podle něj nepřihlédl ani k tomu, že žalobce naplnění svého výroku podmínil protiprávním jednáním poškozeného, a že pronesenou větu nemyslel jako vyhrožování, ale bral ji jako důrazné varování, aby jej poškozený konečně nechal být, neboť ten jej neustále provokoval a urážel. Takový závěr správních orgánů byl podle názoru žalobce v rozporu se závěrem Městského soudu v Praze. Označil za zřejmé, že byl postupem žalovaného zkrácen na svých právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.
3. Dále správnímu orgánu prvního stupně vytýkal, že postupoval v rozporu s ust. § 2 a § 12 zákona o přestupcích a v rozporu s ust. § 2, § 3, § 50 a § 68 správního řádu. Napadené rozhodnutí považoval za rozporné s právními předpisy, nezákonné a nepřezkoumatelné. Podle něj správní orgán prvního stupně překročil meze správního uvážení v rozporu s ust. § 2 odst. 2 správního řádu. Byl toho názoru, že správní orgán prvního stupně se při určení druhu sankce a její výměry nezabýval způsobem spáchání přestupku, jeho následky, okolnostmi, za kterých byl spáchán, ani pohnutkou a osobou pachatele. Podle něj se správní orgán prvního stupně nevypořádal s jednotlivými kritérii danými ust. § 12 zákona o přestupcích, nezabýval se materiální stránkou přestupku, neuvedl, z jakých konkrétních podkladů dospěl k jakým konkrétním závěrům. Měl za to, že správní orgán prvního stupně žádným z provedených důkazů neprokázal společenskou nebezpečnost údajného přestupku, ani neprokázal, který právem chráněný zájem byl porušen či ohrožen a jakým způsobem. Namítal také, že správní orgán prvního stupně neuvedl žádné úvahy, kterými se řídil při výkladu právních předpisů, zejména ust. § 2 odst. 2 a § 49 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích, bez výkladu těchto ustanovení vycházel z premisy, že došlo k naplnění všech

znaků skutkové podstaty přestupku, aniž by zkoumal, zda se vůbec jednalo o protiprávní jednání s intenzitou přestupku a zda a jak měl žalobce porušit nebo ohrozit zájem společnosti, přičemž nepřihlédl k tomu, co uvedl v řízení žalobce. Podle jeho názoru nemělo skutkové zjištění správního orgánu prvního stupně oporu v provedeném dokazování. Připomněl, že Městský soud v Praze dospěl k závěru, že motivem k pronesení předmětné věty bylo odrazení poškozeného od dalšího protiprávního jednání, přičemž předmětná věta nebyla způsobila vzbudit důvodnou obavu o zdraví poškozeného. Žalobce v průběhu řízení opakovaně uvedl, že větu říkal jako důrazné varování, ale nemyslel ji jako vyhrožování. Poznamenal, že celý konflikt vyprovokoval a vystupňoval poškozený, který vytáhl zbraň jako první. Pokud by poškozený své jednání zopakoval, věta, kterou žalobce pronesl, by byla pouze popisem možného jednání v nutné obraně vedena snahou odradit poškozeného od dalšího protiprávního jednání vůči žalobci a ochránit si své zdraví. Taková věta nemohla dosáhnout intenzity přestupku, protože pouze popisovala možné jednání v nutné obraně, tj. jednání v okolnosti vylučující protiprávnost. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně označil za nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť nebyla ani nemohla být naplněna materiální stránka přestupku. Žalovanému pak žalobce vytýkal, že nepostupoval v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu a s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010 č. j. 3 Ads 143/2009-47, neboť nezákonnost rozhodnutí nepřezkoumal v celém rozsahu, resp. se nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce.

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že postupoval v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Měl za to, že podrobně hodnotil postup správního orgánu prvního stupně a jeho závěry, se kterými se plně ztotožnil. Jednání žalobce nepovažoval za nutnou obranu dle ust. § 2 odst. 2 zákona o přestupcích, neboť jím žalobce neodvracel přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem ani nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. Zmiňovanému jednání byli přítomni policisté, ze strany F. Š. žalobci již další útok nehrozil. Žalovaný byl toho názoru, že správní orgán prvního stupně vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neboť v rámci řízení byly provedeny všechny důkazy potřebné ke skutkovému zjištění v projednávané věci. K námitce, že správní orgány nepostupovaly v souladu se závěrem Městského soudu v Praze ohledně motivu žalobce k pronesení předmětné věty, se velmi podrobně vyjadřoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dodal, že správní orgány nejsou povinny řídit se vyjádřeními orgánů činných v trestním řízení, neboť jednají na základě vlastního správního uvážení. Městský soud v Praze sice jednání žalobce nekvalifikoval jako trestný čin, ale vyslovil závěr, že předmětné jednání by mohlo být jiným orgánem posouzeno jako přestupek, řízení v této věci tedy nezastavil, ale postoupil věc správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. Poukázal na to, že s dalšími námitkami žalobce se vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě k výzvě soudu nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem.

7. Soud ze správního spisu zjistil, že oznámením ze dne 22. 11. 2016 č. j. UMCP1 188396/2016 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci přestupku proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích spočívajícího v úmyslném narušení občanského soužití vyhrožováním újmou na zdraví. Téhož dne proběhlo ústní projednání přestupku, při kterém žalobce uvedl, že panu Š. skutečně řekl: „*Příště zkusíš na mě vytáhnout pistolí, uštrélím ti palici.*“ Když toto prohlásil, byli na místě policisté a on neměl v ruce zbraň. Sdělení mělo být důrazným varováním, nebylo myšleno jako vyhrožování. Nesouhlasil s tím, že by šlo o vyhrožování, chtěl, aby ho pan Š. nechal být. Pan Š. ho vyprovokoval, pořád se do něj navážel, měl narážky, co se týče jeho národnosti. Poté, co ho takto urážel, se žalobce na pana Š. otočil a řekl citovanou větu. Odkázal na svou výpověď učiněnou v rámci hlavního líčení, které proběhlo dne 12. 2. 2016 u Obvodního soudu pro Prahu 1 (součástí správního spisu je též spis vedený v trestní věci ohledně daného incidentu, jehož součástí je např. rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23. 2. 2016 sp. zn. 3 T 122/2015 a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2016 sp. zn. 7 To 294/2016). K odňaté pistolí uvedl, že ji kupoval zhruba dva až tři měsíce před incidentem za cca 10 000 Kč. Měl zbrojní průkaz kategorie B. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 11. 2016 č. j. UMCP1 205711/2016 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití spočívajícího v úmyslném narušení občanského soužití vyhrožováním újmou na zdraví podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, jehož se dopustil tím, že dne 10. 12. 2015 v době kolem 11.30 hod. v Praze 1, v ulici Jungmannova, ve vchodu do domu 32/25, v rámci konfliktu s manžely Š., kdy na sebe s F. Š. vzájemně mířili zbraněmi, a to F. Š. na žalobce plynovou pistolí Walter L134807855 a žalobce na F. Š. pistolí zn. Glock 19, gen. 4, výrobní číslo YBR 393, ráže 9 mm Luger, po ukončení konfliktu Policií ČR již bez pistole vyhrožoval F. Š., že pokud na něj příště vytáhne zbraň, „*uštrélí mu palici.*“ Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 500 Kč a propadnutí věci, střelné zbraně Glock 19, 4. gen., výrobní číslo YBR 383, zásobníku a 14 ks nábojů 9 mm Luger, neboť věc náleží pachateli a byla užita ke spáchání přestupku. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.
8. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 2. 2017 č. j. MHMP 302116/2017 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 11. 2016 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Důvodem zrušení daného rozhodnutí byla skutečnost, že sankce propadnutí věci byla uložena v rozporu se zákonem [ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích], neboť bylo nad veškerou pochybnost prokázáno, že žalobce vůči F. Š. větu, ve které mu vyhrožoval, pronesl až v době, kdy na jmenovaného svou legálně drženou zbraní nemířil. Žalovaný tak měl za to, že zbraň ke spáchání projednávaného přestupku užita nebyla, navíc nelze dovodit, že pokud by žalobce v budoucnu výhrůžku naplnil, stalo by se tak výhradně zbraní, jejíž propadnutí mu bylo správním orgánem prvního stupně uloženo. Vzhledem k tomu, že propadnutí věci bylo správním orgánem prvního stupně uloženo jako hlavní sankce, nemohlo dle žalovaného odůvodnění uložené pokuty vycházet z podmínek, které existovaly před zrušením rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dále žalovaný správnímu orgánu prvního stupně vytkl, že se zmínil o tom, že jednání, které předcházelo vyřčené výhrůžce a spočívalo v míření zbraní, bylo jednáním v nutné obraně, toto jednání však v rámci dokazování nijak nehodnotil a při určování sankce k němu nepřihlédl. Správní orgán prvního stupně pak dle žalovaného pochybil též v tom, že neuvedl, podle jaké právní úpravy postupoval.

9. Při dalším projednání před orgánem prvního stupně proběhlo seznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí (protokol ze dne 18. 4. 2017 č. j. UMCP1 067837/2017), při kterém žalobce navrhl, aby bylo přestupkové řízení zastaveno, neboť v celém konfliktu jednal v nutné obraně. Pokud později beze zbraně vyřkl inkriminovaný výrok, nemohl v panu Š. vzbudit žádnou obavu, což vyplývá i z rozhodnutí soudu v trestní věci (usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2016 sp. zn. 7 To 294/2016). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 4. 2017 č. j. UMCP1 075564/2017 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití spočívajícího v úmyslném narušení občanského soužití vyhrožováním újmou na zdraví podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), jehož se dopustil tím, že dne 10. 12. 2015 v době kolem 11.30 hod. v Praze 1, v ulici Jungmannova, ve vchodu do domu 32/25, v rámci konfliktu s manželou Š., kdy na sebe s F. Š. vzájemně mířili zbraněmi, a to F. Š. na žalobce plynovou pistolí Walter L134807855 a žalobce na F. Š. pistolí zn. Glock 19, gen. 4, výrobní číslo YBR 393, ráže 9 mm Luger, po ukončení konfliktu Policií ČR již bez pistole vyhrožoval F. Š., že pokud na něj příště vytáhne zbraň, „ustrělí mu palici.“ Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 500 Kč. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.
10. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 6. 2017 č. j. MHMP 1023960/2017 bylo žalobcovo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2016 *přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.*
13. Podle ust. § 49 odst. 2 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2016 *za přestupek podle odstavce 1 písm. a) lze uložit pokutu do 5 000 Kč a za přestupek podle odstavce 1 písm. b) až e) pokutu do 20 000 Kč a za přestupek podle odstavce 1 písm. c) lze spolu s pokutou uložit zákaz pobytu.*
14. Podle ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.*
15. Podle ust. § 2 odst. 2 zákona o přestupcích *přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací a) přiměřeným způsobem přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem nebo b) nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak.*
16. Podle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích *při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohytkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.*
17. Městský soud v Praze se v prvé řadě zabýval námitkou žalobce, že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu, podle kterého *odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s*

právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřiblíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem. Zdejší soud shledal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul průběh správního řízení, zejména připomněl, že ve věci již jednou rozhodoval. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 11. 2016 č. j. UMCP1 205711/2016 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání (rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2017 č. j. MHMP 302116/2017). Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně ve svém druhém rozhodnutí ve věci postupoval v souladu s právním názorem žalovaného vyjádřeným ve zrušujícím rozhodnutí a vytýkané vady napravil. Dále se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně a vyjádřil se k jednotlivým odvolacím námitkám žalobce. Rozhodnutí správního orgánu považoval za řádně odůvodněné, zdůraznil, že se správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí velmi podrobně věnoval důvodům, pro které posoudil jednání žalobce jako přestupkové. Žalovaný měl za to, že správní orgán prvního stupně dostatečně a v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích odůvodnil výši uložené pokuty. Žalovaný zmínil i podklady, ze kterých správní orgán prvního stupně při svém rozhodování vycházel, především poukázal na to, že se žalobce k pronesení předmětné věty doznal. Protiprávní jednání žalobce bylo podle něj prokázáno bez důvodných pochybností a správní orgán prvního stupně se vypořádal s naplněním všech znaků skutkové podstaty přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Vyjádřil se též k tomu, proč jednání žalobce nebylo možné posoudit jako jednání v nutné obraně a proč byla výhrůžka žalobce způsobila vzbudit obavu poškozeného o život, k čemuž uvedl, že: „... *obviněným pronesené „ustřelení palice“ lze hodnotit jako výraznou újmu na zdraví, tedy tato výhrůžka byla způsobila ve Františku Š. vzhledem k předchozímu konfliktu vzbudit obavu, a to i s ohledem na skutečnost, že jmenovaný obviněného blíže neznal a nemohl tedy vědět, zda takto pronesenou výhrůžku může či nemůže uskutečnit.*“

18. Podle názoru soudu tak žalovaný postupoval v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu a napadené rozhodnutí splňuje požadavky na něj kladené ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Zdejší soud je přesvědčen o tom, že žalovaný své závěry dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, uvedl úvahy, kterými se řídil při výkladu právních předpisů, a vypořádal se se všemi námitkami žalobce.
19. Pokud jde o námitku, že žalovaný pominul skutečnost, že správní orgán prvního stupně v rozporu s provedeným dokazováním dospěl k závěru, že jednání žalobce spočívalo v úmyslu poškozenému vyhrožovat, Městský soud v Praze podotýká, že žalovaný konstatoval, že se správní orgány neztotožnily se závěrem uvedeným v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2016 sp. zn. 7 To 294/2016, že žalobce předmětnou větu pronesl s úmyslem odradit F. Š. od dalšího protiprávního jednání (srov. str. 4 napadeného rozhodnutí).
20. Zdejší soud k tomu poukazuje na to, že Městský soud v Praze v usnesení ze dne 6. 9. 2016 sp. zn. 7 To 294/2016 konstatoval: „*O samotné vině obžalovaného žalovaným skutkem v bodu I. není jakýchkoliv pochyb, obvodní soud provedl dokazování v dostatečném rozsahu. Obžalovaný nepopřel, že pronesl výhrůžku směrem k poškozenému Š., dále je usvědčován výpověďmi svědků i záznamem pořízeným poškozenými Š. (...) Obvodní soud ve svém hodnocení pochybil, pokud hodnotil, že obžalovaný výhrůžku pronesl v okamžiku, kdy na sebe*

s poškozeným Š. mířili zbraněmi. Ze všech výpovědí přítomných osob, kromě policisty H., totiž vyplývá, že obžalovaný výhrůžku pronesl až po zásahu policistů, tedy po odzbrojení poškozeného Š. a obžalovaného. Obžalovaný tak výhrůžku pronesl za situace, kdy již s poškozeným Š. na sebe navzájem zbraněmi nemířili, což má samozřejmě vliv na sílu výhrůžky. Tím, že poškozený Š. jako první vytáhl zbraň, tak porušil minimálně zákon o zbraních a střelivu, neboť poškozený Š. v žádném stavu nutné obrany nebo krajní nouze jako okolnostech vylučujících protiprávnost v tu chvíli nebyl, proto odvolací soud přisvědčuje námitce obžalovaného, že motivem pronesení jeho výhrůžky bylo odrazení poškozeného od dalšího protiprávního jednání. Odvolací soud tak uzavírá, že obžalovaný sice pronesl výhrůžku usmrcením, ale tato výhrůžka nebyla způsobila v poškozeném Š. vzbudit důvodnou obavu. Protože se ale skutek stal, ale nejde o trestný čin, rozhodl odvolací soud o postoupení věci příslušnému správnímu úřadu k posouzení, zda se nejedná o přestupek. „Správní orgán prvního stupně pak na str. 9 svého rozhodnutí dospěl k závěru: „Jednání A. P. nedosáhlo takové intenzity, aby bylo nutno jej kvalifikovat jako trestný čin, ovšem tato intenzita zcela postačuje k hodnocení skutku jako přestupku proti občanskému soužití. V tomto konkrétním případě bylo jistě narušeno občanské soužití osobě F. Š., ke kterému A. P. výhrůžku pronesl. Ustřelení „palice“ neboli hlavy lze hodnotit jako výraznou újmu na zdraví, tedy takto pronesená výhrůžka mohla v postižené osobě vzbudit vzhledem k předcházejícímu konfliktu obavu. Nakolik může být tato obava důvodná, nemohl F. Š. jakožto poškozený vědět, neboť mu A. P. nebyl blíže znám, tedy nevěděl, zda takto pronesenou výhrůžku může vyplnit či nikoliv. Vzhledem k tomu, že v rámci předcházejícího konfliktu, který sice F. Š. vyprovokoval a vy eskaloval, měl A. P. též v ruce zbraň, měla tato výhrůžka i reálný základ. V rámci pronesení výhrůžky sděloval poškozenému, že pokud učiní konkrétní úkon, tedy na něj příště vytáhne zbraň, tak mu za pomoci svojí zbraně, kterou na něj před pár minutami mířil, ublíží na zdraví. Dle názoru správního orgánu toto jednání bezpochyby naplňuje skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití, spočívající v narušení občanského soužití vybrožováním újmou na zdraví.“ Z výše uvedeného je zřejmé, že v trestním řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se posuzovaný skutek stal, přičemž trestní spis v dané věci byl jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí ve správním řízení. Městský soud v Praze ve věci sp. zn. 7 To 294/2016 však neshledal, že by vytýkané jednání bylo trestným činem, a postoupil věc správnímu orgánu prvního stupně k posouzení, zda se jedná o přestupek. Správní orgán prvního stupně toto posouzení učinil a dospěl k závěru, že skutková podstata přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích byla vytýkaným jednáním naplněna, přičemž žalovaný se s tímto hodnocením ztotožnil.

21. Soud uzavírá, že nelze souhlasit s žalobcem, že by správní orgány postupovaly v rozporu s provedeným dokazováním, ani že by žalovaný pominul, že Městský soud v Praze v trestní věci označil jako motiv žalobce k pronesení předmětné věty odrazení poškozeného od dalšího protiprávního jednání.
22. Námitku žalobce, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není řádně odůvodněné, považuje zdejší soud za nedůvodnou. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně splňuje veškeré požadavky na něj kladené ust. § 68 odst. 3 správního řádu, správní orgán prvního stupně označil podklady, ze kterých při svém rozhodování vycházel, uvedl úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, své závěry dostatečně odůvodnil.
23. Správní orgán prvního stupně řádně odůvodnil též výši uložené pokuty. Přihlédl přitom ke kritériím daným ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k

míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek poškozen v disciplinárním řízení. Ke způsobu spáchání přestupku uvedl, že výhrůžka byla pronesena již beze zbraně a v důsledku rozhořčení žalobce, který se nechal panem Š. vyprovokovat, k čemuž bylo přihlédnuto ve prospěch žalobce. Další polehčující okolnosti byly shledány v tom, že celý incident započal F. Š., který jako první vytáhl zbraň, žalobce se až do pronesení posuzované věty pouze bránil. Závažnost přestupku dále dle správního orgánu prvního stupně snižuje skutečnost, že žalobce nebyl doposud pravomocně uznán vinným ze spáchání stejného či podobného přestupku. Za polehčující okolnost byla též vzata skutečnost, že se žalobce částečně doznal (srov. str. 10 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Zdejší soud považuje toto odůvodnění výše uložené pokuty za dostatečné, je z něj seznatelné, jaké skutečnosti vzal správní orgán v potaz při svém rozhodování o výši sankce, byla shledána celá řada polehčujících okolností. Pokuta ve výši 500 Kč je přiměřená všem okolnostem případu. Městský soud v Praze tedy neshledal, že by správní orgán prvního stupně při určování výše sankce pochybil, ani že by překročil meze správního uvážení.

24. Pokud jde o námitky žalobce, že nebyla prokázána společenská nebezpečnost údajného přestupku a že se správní orgán prvního stupně nezabýval jeho materiální stránkou, soud poznamenává, že v daném případě není pochyb o tom, že žalobce prohlásil, že pokud na něj pan Š. příště vytáhne zbraň, „*ustřelí mu palici.*“ Sám žalobce se doznal k pronesení tohoto výroku, toto jednání dále bylo prokázáno svědeckými výpověďmi a listinami provedenými v rámci trestního řízení. Předmětem sporu však je, zda lze žalobcem vyřčenou větu považovat za jednání naplňující všechny znaky skutkové podstaty přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, resp. zda je dané jednání takové společenské nebezpečnosti (materiální stránka), aby ho bylo možné označit za přestupek.
25. Správní orgán prvního stupně nejprve popsal průběh správního řízení, připomněl žalobcovu výpověď učiněnou jak při projednání přestupku dne 22. 11. 2016, tak při hlavním líčení ve věci sp. zn. 3 T 122/2015 dne 12. 2. 2016. Shrnl skutečnosti vyplývající z trestního spisu vedeného ve věcech sp. zn. 3 T 122/2015 a sp. zn. 7 To 294/2016, ze kterých při svém rozhodování vycházel. Dále se vypořádal s tím, zda předmětné jednání žalobce lze hodnotit jako jednání v nutné obraně, a shledal, že nikoli. Ačkoli namíření zbraně na pana Š. ze strany žalobce naplňuje znaky jednání v nutné obraně, následná výhrůžka byla pronesena za přítomnosti policistů, beze zbraní v rukou, ve chvíli, kdy situace byla uklidněná a žalobci již nebezpečí nehrozilo, výhrůžka proto nebyla dle správního orgánu prvního stupně pronesena v rámci nutné obrany či krajní nouze (srov. str. 8 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Správní orgán prvního stupně měl za to, že intenzita jednání žalobce sice nepostačovala k jeho kvalifikaci jako trestného činu, avšak byla dostačující k jeho hodnocení jako přestupku. Na str. 9 svého rozhodnutí správní orgán prvního stupně odůvodnil, v čem spatřuje společenskou nebezpečnost posuzovaného jednání žalobce a proč je tato dostatečná k naplnění skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití. Zdůraznil, že ustřelení hlavy je třeba hodnotit jako výraznou újmu na zdraví, přičemž vzhledem k předchozímu konfliktu mohla výhrůžka žalobce vzbudit v panu Š. obavu. S ohledem na to, že oba aktéři na sebe předtím mířili zbraněmi, měla tato výhrůžka reálný základ. V jednání žalobce shledal správní orgán prvního stupně přímý úmysl.
26. Městský soud v Praze k otázce posuzování, zda lze určité jednání považovat za přestupek, odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019 č. j. 5 As 81/2018-18,

ve kterém se uvádí: „*Přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, je proto třeba zkoumat naplnění obecných znaků přestupku, a to především, zda jednání pachatele bylo v rozporu s právem, tj. zda byla porušena nebo nesplněna právní povinnost stanovená zákonem, ale také zda je naplněna otázka zavinění, jakož i naplnění předpokladů pro uložení sankce a její výše. Při zkoumání odpovědnosti za přestupek je správní orgán povinen zjišťovat nejen naplnění formální stránky přestupku, ale i naplnění jeho materiální stránky, vyjádřené v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, slovy „jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti“.* (...) Aby skutek mohl být kvalifikován jako přestupek, musí být v přestupkovém řízení dokazováním zjištěno, že jsou naplněny všechny znaky jeho skutkové podstaty. Při posuzování, zda byl spáchán přestupek podle výše citovaného ustanovení zákona o přestupcích, je třeba přitom vzít v úvahu i stupeň společenské nebezpečnosti. Ne každé jednání vybočující z mezí společenské vhodnosti je předpokladem pro automatický nástup trestní odpovědnosti.“ V citovaném rozsudku se kasační soud zabýval i otázkou společenské nebezpečnosti a naplnění materiálního znaku přestupku: „*Přestupkem (nebo trestným činem) může být vždy pouze takové zaviněné jednání, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně. Zásadním rozlišovacím kritériem mezi trestným činem a přestupkem je obecně řečeno míra jejich typové společenské nebezpečnosti vyjádřená ve znacích skutkové podstaty. Společenská nebezpečnost trestného činu pro společnost musí být alespoň vyšší než nepatrná, zatímco přestupkem může být i takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti pouze v míře nepatrné (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1529/2008, publikované pod č. 18/2009 Sb. NS).* (...) Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Z uvedeného vyplývá, že ne každý prohřešek proti občanskému soužití naplňuje vždy a bez dalšího materiální znak přestupku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45).“

27. Objektem skutkové podstaty přestupku podle ust. § 49 zákona o přestupcích je tedy občanské soužití. Narušení občanského soužití je obligatorním znakem skutkových podstat přestupků proti občanskému soužití. Narušení občanského soužití je pak trestáno tehdy, dojde-li k jeho negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, jež je svojí povahou typově odpovídá jednáním uvedeným v demonstrativním výčtu hrubých jednání v ust. § 49 zákona o přestupcích. Jednání žalobce by tedy mohlo být považováno za jednání narušující občanské soužití, pokud by bylo vyhrožováním újmou na zdraví a zároveň narušilo zájem společnosti, který je objektem přestupku podle citovaného ustanovení, čili pokud by žalobce svým jednáním narušil poklidné soužití občanů v daném místě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010 č. j. 7 As 12/2010-65). V posuzovaném případě žalobce jednoznačně vyhrožoval panu Š. újmou na zdraví, neboť prohlásil, že pokud na něj příště vytáhne zbraň, „*ustřelí mu palici*.“ Zdejší soud je ve shodě se správními orgány toho názoru, že vyhrožovat někomu „*ustřelením palice*“ je ve společnosti

nežádoucím jevem, zcela jistě narušuje poklidné soužití občanů a takové jednání není možné tolerovat. Daným jednáním žalobce jistě došlo k naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích.

28. Dále bylo nutné zabývat se tím, zda nejsou dány další významné okolnosti, které by nebezpečnost jednání žalobce snižovaly natolik, že by právem chráněný zájem společnosti nebyl porušen či ohrožen. Správní orgány takové okolnosti neshledaly, a to zejména z toho důvodu, že žalobce vyhrožoval výraznou újmu na zdraví, po předchozím konfliktu, při kterém měl v ruce zbraň, a hrozba, že ji použije, tak byla reálná a mohla v panu Š. vzbudit obavu o zdraví či dokonce o život. Správní orgány na druhou stranu přihlédly k řadě polehčujících okolností, které však nebyly natolik významné, aby konstatovaly, že nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku. V žádném případě tedy není pravdou, že by správní orgán prvního stupně nezjistil žádné okolnosti, které by svědčily ve prospěch žalobce, jak žalobce tvrdil na str. 4 žaloby. S posouzením správních orgánů se zdejší soud ztotožňuje. Žalobce pronesl předmětnou výhrůžku až ve chvíli, kdy již na místě byli policisté, situace byla uklidněná a on se nenacházel v žádném ohrožení.
29. Zdejší soud má dále za to, že správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu, shromáždily dostatek podkladů (ust. § 3 správního řádu). Zjišťovaly jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak ty hovořící v jeho neprospěch (ust. § 50 odst. 3 správního řádu). Z výše uvedeného vyplývá, že se správní orgány zabývaly tím, zda došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Hodnotily intenzitu jednání žalobce a dospěly k závěru, že je dostačující pro konstatování, že se žalobce dopustil přestupku. Závěry správních orgánů jsou v souladu s provedeným dokazováním.
30. Co se týče motivu žalobce k pronesení předmětné věty, soud souhlasí s tím, že žalobce danou větu pronesl v návaznosti na předcházející konflikt, při kterém na sebe s panem Š. mířili zbraněmi, přičemž pan Š. byl tím, kdo zbraň namířil na žalobce jako první. Tuto skutečnost nepopřely ve svých rozhodnutích ani správní orgány, které k těmto okolnostem přihlédly při určování výše sankce. Je však třeba zdůraznit, že žalobce výhrůžku pronesl až ve chvíli, kdy na místě byli policisté, zbraně již byly odloženy a situace byla uklidněná. V takové situaci již nelze hovořit o tom, že by žalobce byl v ohrožení, že by jednal v nutné obraně a že by bylo možné akceptovat pronášení takových výhrůžek, byť podmíněných předchozím jednáním poškozeného. Lze tak mít za to, že v daném případě byla naplněna materiální stránka přestupku, jednání žalobce vykazovalo takovou společenskou nebezpečnost, že jde o přestupek, což správní orgány řádně odůvodnily. Zdejší soud tak odmítá tvrzení žalobce, že by vyřčená věta o „*ustřelení palice*“ byla pouze popisem možného budoucího jednání v nutné obraně.
31. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. června 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně